

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

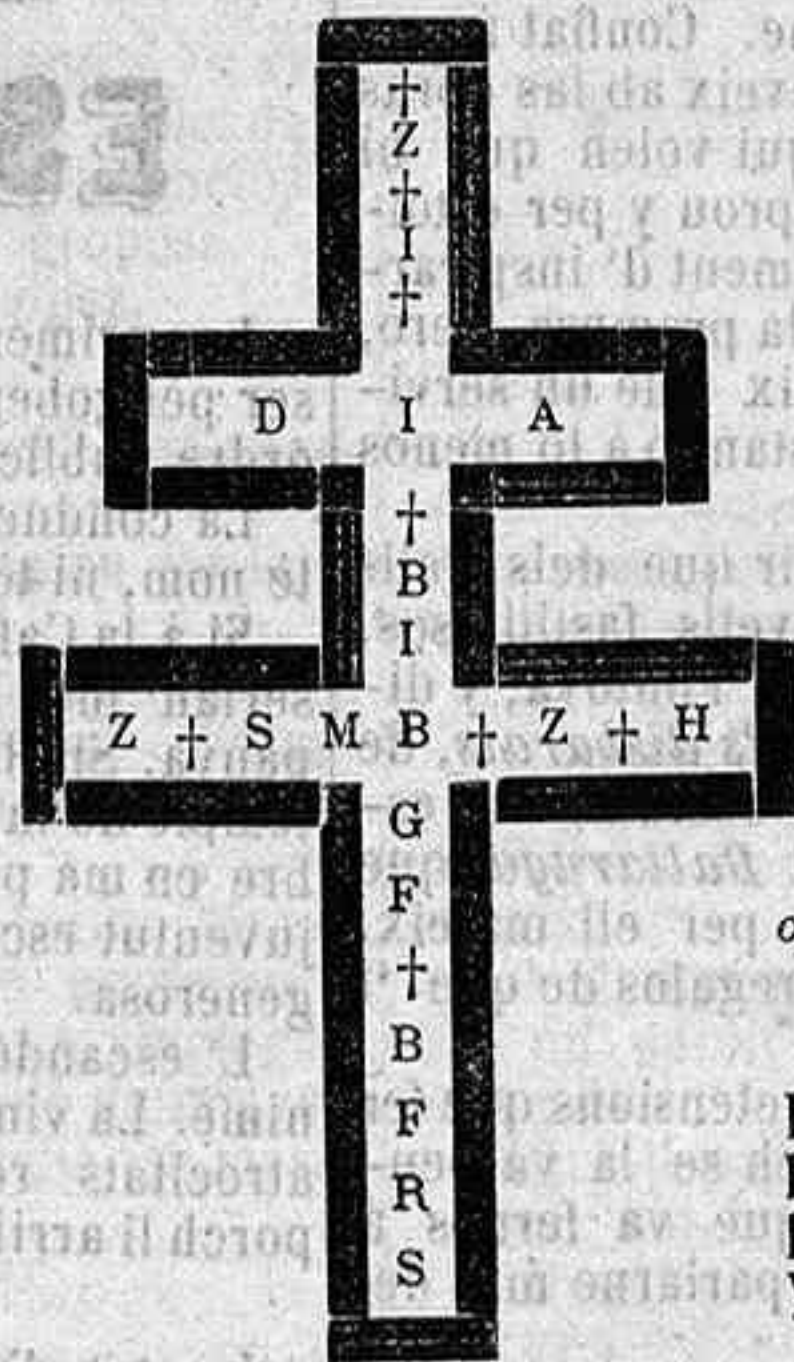
PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 9 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

UN ALTRE PRESERVATIU CONTRA 'L MICROBI.

PRESERVATIVO ESPIRITUAL CONTRA LA PESTE Y EL CÓLERA FORMA DE CRUZ

VIVA JESÚS.

Santo Dios,
Santo Fuerte,
Santo Inmortal,
Libradnos Señor
De la peste, del cólera
Y de todo mal.

JESÚS Y MARÍA.

(a) Aplaca Señor tu enojo
Tu justicia y tu rigor,
Dulce Jesús de mi vida
Misericordia Señor.

Quando tocan horas se dice la siguiente oracion:

JACULATORIA.

Por vuestras llagas,
Por vuestra cruz,
Libradnos de la peste
Y del cólera, Divino Jesús.

Los PP. del Concilio de Trento que llevaban consigo esta cruz (compuesta por San Zacarias, Obispo de Jerusalem, escrita de su propia mano en un pergamino, y hallada despues en un convento de Religiosos de España), no fueron atacados de la peste que en Trento habia el año 1546. Lo mismo sucedió posteriormente en Portugal, España y Francia, según se ha notado de diversas épocas.

Los Reverendísimos é Ilustrísimos Señores Obispos de Cádiz, Málaga, Huesca y Menorca concedieron muchas indulgencias por llevar dichas cruces y rezar las jaculatorias.—Ultimamente el Ilmo. Sr. Obispo de Adra y auxiliar de Toledo, ha concedido 40 días de indulgencias á los que pongan esta cruz en las puertas de sus casas ó ventanas. Otras 40 por cada vez que recen cada una de las jaculatorias: Santo Dios.—Por vuestras llagas, etc.

Santo Oratorio de San Felipe Neri, Toledo.

(a) Esta jaculatoria no pertenece á las que concedieron las indulgencias los Reverendísimos é Ilustrísimos Sres. Obispos de Málaga, Cádiz, Huesca, Menorca y Adra; pero importa mucho se repita con frecuencia y con un corazon contrito y humillado, mayormente en tiempo de calamidad, VIVA JESÚS.

Ja veuber, estimats lectors, si 'ls tenim carinyo. Tot desseguit que hém vist aquesta fulla contra 'l microbi, hém dit: a LA ESQUELLA falta fulla, y que 'ls nostres lectors guanyin las indulgencias que t'è concedidas.

Ab aixó ja ho saben: la créu al pit.... y la má á la butxaca.

Que la fulla aquesta pot malá 'l microbi no hi ha pas cap dupte. Si 'l microbi comensa á encaparrarse per

treure en clar la significació de las llettras que hi ha dintre de la créu, no s' escapa pas: morirá de cansament. Y si arriba á llegir las ratllas curtas que hi ha á un costat y altre de la mateixa créu, per mica educat que tinga l' oido, al veure aquells alts y baixos, aquellas ensopegadas, se posará á espeternegar, victima de un atach de nervis.

No s' ho pensava 'l Dr. Letamendi, que lo que no logra la ciencia ab l' aygua regia y l' sublimat corrosiu, ho alcanza la religió ab versos fets ab los péus.... y encare ab péus calats ab sabatas de civella.

Una cosa no més me fá estrany, y es que la fulla haja sortit de Toledo.... y que á Toledo precisament es ahont s' haja presentat lo cólera en aquesta segona tungada.

UN HÉROE CATALÁ.

¡No sè com t'è tanta paciència!

Es guapo y ben plantat, ab una má empunya una espasa, va ben vestit y tot lo seu individuo descansa sobre una columna no sè si de pedra ó de ferro; pero molt més llarga que una canya d' anar á pescar y més groixuda que 'ls barrets de copa avuy de moda.

Es d' alcurnia elevada.

Fá molts anys qu' está estátich y demostra desitjos de passar sigles y més sigles en la mateixa actitud de inmovilitat.

Tot quan lo rodeja es enlluernador.

Al bell davant t'è 'l mar, qu' ell se 'l mira de fit á fit com si volgués ullpèndre'l.

Per darrera y pèls costats hi t'è banchs de crédit, societats agricolas, casas navieras, pentinadoras, consulats, banquers, negociants en ferro, plom, escayola, draps y ferro vell, pelas de taronja y quas de pansa, confiterias, sastres d' escaleta, ataconadors, societats de seguros sobre la vida y contra incendis, colxeros y cotxerías, fusters, planxadoras, matalassers y matalasseras y botigas que venen llibrets y mistos y regalesia.

Al rededor hi t'è una munió d' arbres, que produheixen grata sombra á n' ell y á las parejas que assentats á sota, en un banch de pedra, se diuhen cosas dolsas.

Magnífichs arbustos y olorosas flors, li omplan los sentits d' essencias y perfums.

Varios aucells xarrires com pescateras, li fan festas y pessigollas.

Per sota las plantas de sos péus hi passa l' aigua (aixó á la llarga pot produhirli un dolor reumátich) que vá á parar á un petit lago que hi ha al seu voltant, ahont varios peixos joganers com noys de sis anys, ab falaguera constancia fan mil contraccions y cabriolas, com si esperessin que passés lo senyor Alegria y 'ls contractés pèl Circo Ecuestre.

Tè per sòcul varios homes, barbuts com los sayons de la Passió, ab uns corns a la boca com si bufessin per fer soroll; mes, ó son parents del *Angel de la Aduana*, ó 'ls corns están embusats, porque moltas vegadas hi he passat y may he sentit cap acort de concert, ni desconcert.

A la nit encenen dos fanals que tè als seus pèus, á fi de que 'l vegin.

Esta voltat de una tanca de ferro y quan es fosch queda tancada porque no hi vaji cap indiscret á per-mètres lo luxo de buscarhi caragols.

Tè, per acabar, altrás mil ventajás y atractius que per son número fora impossible consignarlos al paper en quinze dias per depressa que corrès la ploma.

Jo li envejaria la magnificència del loch que ocupa si no fòs:

Que quan plou se mulla.

Que quan fá vent se li poden ficar brossas als ulls.

Que forsosament lo cap li ha de rodar.

Que á las matinadas d' hivern queda glassat.

Que á pesar de que á las cantonadas venen castanyas y pá torrat, ell no pot menjarne.

Que qui 's cuida de guardarli las espatllas vá coix.

Que tè calor al istiu y fret al ivern.

Que molts extrangers se 'l miran ab tanta atenció, que poden ferlo enrejolar.

Que si vè 'l cólera de real ordre ú oficial, no pot fugir.

Y altrás mil cosas y camándulas que no vull dir.

Mes en cambi:

No paga contribució de cap mena, no tè sogra, dona ni quitxalla, no ha de pensar en demá, no tè de donar pá á la familia, no tè por de que cap loro l' enfili, ni cap tranvia l' aixafi, no li demana ningú quatre duros, no tè d' anar á la plassa ni á casa 'l sastre, no ha de pagar lloguer, y en fi, passaria la vida en una continu lluna de mel, si no fos que 'ls coloms de algun vehi 'l tenen tant acobardit, que fan d' ell lo que volen.

¡Oh! ¡Es insolent! Fins han arribat á pujarli á las barbas y tant se li han embrutat al clatell, que encare que 'l fiquessen quinze dias seguits á la bugada no se 'n treuria l' aygua clara.

Jo quan ho veig, tant m' irrito, que si fos al seu puesto no pararia fins que á cops de sabre 'ls hauria mort á tots, demostrant aixís ser un héroe catalá y no un gallina.

Si algun dia, passant per la plassa de Medinaceli, veuen á aquèsts pastanagas de coloms, fassan lo favor de buscar desseguida un municipal y quan l' hajan trobat, si tenen la ditxa de trobarlo, l' agafan, li descordan la levita, li prenen lo revolver y pim, pam, pim, pam, pum, tiro vá, tiro vé, no parin hasta que no 'n quedi ni un per mostra.

Ja está dit. ¡Fora coloms!

Y vosté, senyor Galceran Marquet, estigui tranquil y no s' amohini.

Quan nosaltres serém del ajuntament ab los coloms que avuy li faltan al respecte, farém un arrós. Per supuesto, vosté hi queda convidat. Brindarem ab porró per las glorias catalanas, y á la salut dels héroes que las simbolisan.

Ey... y avants li farém rentar lo clatell.

TAUMALAPICH TEMIUQ.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

Tant sols de passada parlarém del *Hamlet*. Si s' hagués sentit per primera vegada, hauria agradat molt; pero l' haviam sentit avants y per cert molt bèn cantat; las comparacions s' han fet inevitables, y, amigo, qui compara repara, y qui repara 's queda fret.

La Ritter es artista, no pot negárseli: tè talent, tè bona escola, tè intenció.... l' únich que li falta es véu. ¡Y cuidado que l' Ofelia 'n necessita! Lo públich vá aplaudirla al final del terceto del acte tercer y una mica en l' ária del acte quart, la pessa capital de l' ópera.

En Kaschmann, desigual: molt bèn en l' andant del duo del acte primer, en lo demés que 'ns perdoni 'l señor Hamlet, podia anar millor.

Respecte á n' en Vidal, alló que dihém los catalans: *mitja figa, mitj rahim*.

Qui vá portarse bè, vá ser en Mancinelli, que vá ferse aplaudir ab molta justicia en la representació de la pantomima de l' acte segon, lo mateix que 'l señor Ponsini, 'l qual vá tocar lo clarinet com un ángel, si es que 'ls ángels tocan lo clarinet.

Y prou *Hamlet*.

Ja que la senmana passada no 'm vá ser possible parlarlos de la *Favorita*, permetin que avuy los ne fassa dos quartos.

Ja saben que la *Favorita* es la ópera favorita de 'n Gayarre. Si Donizetti pogués sortir del sepulcre y recobrar per un moment lo senderi que al morir havia perdut, de tant com guanyaria no guanyaria res, porque sentir á n' en Gayarre y tornar á tornarse ximple seria tot hù.

Perque la veritat, es impossible desplegar un luxo tant gran de facultats, escampar una veu més hermosa y susceptible de todas las filigranas, are poderosa com l' armónich espinguet de un clarí, are suau y dolça com los matisos de una flauta, sempre ample y ab un alé de brau que may s' acaba. Pintar l' ovació que obtè en Gayarre, principalmente en l' ária del últim acte *Spiritu gentil*, seria impossible: hi ha moments en que sembla que 'l teatro s' ensorri. L' aplaudit tenor repeteix aquella maravella, y la repetiria déu, vint vegadas de carrera sense cansarse, que aquesta es una de las qualitats que 'l caracterisan.

Una sorpresa agradable: en Laban. ¿Saben que aquest xicot s' ha fet? Ja no hauria de ser enginyé. ¡Vaya una manera d' enginyarsel... De una veu que no tè res de poderosa, 'n tréu un partit que sorpren, y lo qu' es més encare, entusiasma. Canta ab gust y ab delicadesa, dona á lo que diu una gran expressió, y sab conmore. En Laban es avuy un baritono de punta. Alguns podrán aventajarlo per la potencia del organo vocal, molt poch l' igualaran en la maestria ab que 'l maneja. Lo públich no vá cansarse de aplaudirlo.

Lo baix Meroles vá portarse bè, cantant una part que sembla insignificant y resulta extremadament difícil, per abarcar desde las notas més graves á las més agudas que son permesas á un baix.

En lo concertant de l' acte tercer, quan en Fernando repara que li donan gat per llebra, tots los artistas, inclús l' orquesta y 'ls coros van estar admirables.

Feya de *Favorita* la senyora Mei que es una dona de bona presencia, guapassa... en fi una dona que ompla. Com á cantant tindria grans qualitats, si en las notas graves la veu no se li entelés. En cambi de la corda aguda y de la mitja 'n tréu tot lo partit. Revela ademés talent: sab lo que diu y troba la manera de dirho. En lo duo del últim acte vá fer gala de ser tota una actris dramática. ¡Ay! Qui hagués pogut trobarse al puesto de 'n Gayarre!..

Fins are las sis funcions en que ha près part lo célebre tenor s' han contat per sis piens.

Y després dirán que hi ha crisis... que no corra un quarto....

La veritat siga dita: en Gayarre val todas las pesetas... ¿Veritat Sr. Bernis?

VASILIO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo mateix que la senmana anterior: lo Tiburon s' ha menjat als pobres xanguets. Gayarre es Déu y 'l Liceo l' únich temple que tè devots.

Del pobre *Principal* no cal parlarne. Confiat á una companyia desigual, pero que s' atreix ab las obras més celebradas del teatro modern ¿qui volen que hi vaja? Jo, ab una vegada vaig tenirne prou y per estolviarme mal-de caps vaig fer lo pensament d' inspirarme ab los sueltos que anés publicant la premsa. Pero, á la qüenta 'ls periodistas fan lo mateix que un servidor y que tot lo públich: no s' hi acostan, ó á lo menos si hi van, no 'n parlan may.

¡Pobre Principal! Ell si que podia dir que dels vells tothom s' en aparta... Sobre tot dels vells fastidiosos.

A *Romea*, dilluns benefici de 'n Fontova, y dimars estreno de la comedia *Lo joch dels disbarats*, de 'n Teodoro Baró. En Fontova, com de costum, vá escriure y estrenar un monólech titolat *Ballaruga*, que destila bon humor, sobre tot fentlo per ell mateix. Tambè jo 'n gastaria si 'm fessen los regalos de que 'l beneficiat vá ser objecte.

La comedia de 'n Baró no tè més pretensions que fer passar una estona divertida. Lo públich se la vá pendre bè. Are, respecte á la impressió que vá fernos á nosaltres, volém tornarho á veure per parlarne més detingudament.

Al *Retiro* per dimecres estava anunciat lo triple debut de la Sra. Koltas y dels Srs. Ugolini y Sbordini ab l' *Ebrea*; pero com que al Liceo havian anunciat la sexta sortida de 'n Gayarre, vaig dirme:—Al *Retiro* ja hi anirás un altre dia.—Y vaig anarmen al Liceo.

Escollin ¿y vostés no haurian fet lo mateix?

N. N. N.

MA TÍA.

Vaig neixe, y per sort fatal que 'l home quan neix no tria, vá ampararme per mon mal una tia carcamal

que 'us dich qu' es tota una tia. Bona dona: devegadas tè rasgos que son brillants; mes son excepcions contadas, puig sempre las tè enfiladas darrera dels capellans.

Res l' amohina, res la mata, ni en res troba grans treballs; sols pensa la gran sabata en pendre la xacolata ab melindros y secalls.

Gracias á Déu, ja es molt vella y es de la vida á n' als postres; quan mori, per bona estrella, dará la mort lo fi á n' ella, y jo fi á n' als parenostres.

Perque es alló de passar lo que 's diu, lo pelegrí; parenostres per dinar, parenostres per sopar, y hasta per aná á dormir.

Si l' hi parlo de ballá, me tréu ab quatre reganys...

¡Vol ferme ser capellá!

¡vés si pot pensá ab resá un jové quan tè vint anys!

Y sempre estém disputant: ella que sí, jo que no, y á pesar de ser tant gran, per Còrpus, d' en tant en tant me fá aná á la professó.

Y entre mitj d' aquells perduts hi vaig per cert poch cofoy;

y mentre 'ls companys tossuts me diuhén:—¿Qu' ets dels llanuts? la tia diu:—¡Es lo noy!

¡Lo noy sí! que ella no veu que si vá ab tal paciencia ab l' atxa, detrás la créu,

es per ferse al final seu lo dot que deixi d' herència.

Algun cop y més d' un cop porque sa gran fé reviva,

fá bons regalos á un pop que l' hi diuhén mossen Llop, y crech se la menja viva.

Y com jo penso heretar, está clar, no puch *dragar*

al mossen, puig veig que aixi lo que ella l' hi puga dar

será de menos per mi.

Jo prou li dich—¿qué no ho veu que si vá sent tant amable

perdrá tot lo que ara es seu? ella 's senya, fá la créu

y diu que soch un diable.

Y tot es seguir novenas trisagis y professons,

que tinch las orellas plenas de sants y missas y ofrenas,

quaranta horas y sermons.

Tant l' arriba á dominar eix fanatisme ¡infelissal!

que quan tè de fé 'l dinar rondina, y no vol cuinar

si no ho fá ab aygua de missa.

Y aixis ab pena que 'm mata seguit sempre iguals treballs;

jo malehint al pirata, y ella prenent xacolata

ab melindros y secalls.

J. MOLAS BALLESTER.

ESQUELLOTS.

Lo primer esquellot de la present senmana ha de ser pel govern, pel governador de Madrid y pel jefe d' ordre públich Oliver.

La conducta que han observat ab los estudiants ni tè nom, ni tè dibuix.

Si á la Cafreria hi hagués universitats, de segur que serian més respectadas de lo que ho han sigut á Espanya. Si: 'ls mateixos cafes mirarian ab respecte 'l temple de la ciencia y no s' atrevirian á assaltarlos sabre en má perseguint fins á dintre de las cátedras á la juventut escolar indefensa, derramant la seva sanch generosa.

L' escandol ja s' ha donat, y la reprobació es unánime. La vindicació vindrá ¡vaya si vindrá! Aquestas atrocitats rebrotan... y ja ho diu lo ditxo: «A cada porch li arriba 'l Sant Martí.»

Los estudiants de Barcelona, al igual dels de tota Espanya, s' han unit á la protesta alsada pèls de Madrid. Los catedráticos liberals, que son los més estimats, están de acort perfecte ab los estadiants.

Aquí á Barcelona las manifestacions s' han celebrat ab l' ordre més perfecte, y la policia s' ha limitat á seguir als manifestants sense atrevirse á desenvainar lo sabre.

Després de tot val més aixis, perquè Barcelona en pès está al costat dels qu' estudian y en contra dels que pegan.

Ja no fora una ciutat ilustrada si no seguís aquesta conducta.

A pesar dels esforços que van fer alguns conservadors, y de las combinacions que tenian preparadas, la majoria de la Diputació provincial no ha pogut menos que volcar las actas del Sr. Masferrer, diputat per Bernis... vull dir, per Vich.

Al Sr. Masferrer li quedará 'l consol de haver modificat un refran. Recordant aquella hofetada que s' havia extraviat per la plassa de Sant Jaume y que va anar á parar sobre las sévas gallas, y al veure que 'ls seus companys li donan carpetasso, podrá dir.

—Tras de palos, cuernos.

***

—Y vosté Sr. Tort y Martorell ¿cóm es que ha votat en contra de l' elecció de 'n Masferrer?
 —Jo li diré: era una elecció tant bruta...
 —¿Bruta l' elecció del Sr. Masferrer? ¿Y donchs que dirém de la seva? ¿Qué no t' concienca Sr. Tort y Martorell?
 —¿Conciencia!.. ¿Que no véu qu' encare que 'n tingués no m' hi cabria?

Vaja ¿no 's ho vaig dir? Las festas de aquest any serán bonas, potser fins serán notables.
 A lo menos s' han nomenat comissions, aquestas ja han posat fil á l' agulla... y 's treballa, 's treballa ab activitat, hi ha bons desitjos y crech que no fallaran medís.

De la comissió de pirotecnia 'n forma part lo Sr. Pirozzini.
 Pirozzini, Pirotecnia.. ¡Pum!

Un lapsus linguae deliciós.
 En la comissió de música se parlava un dia de aquestas de las festas que podrian ferse.
 —Contém ab las societats corals, deya un.
 —Y ab las bandas militars, deya un altre.
 Y un que s' havia entès ab una banda de guitarras y bandurrias, vá exclamar:
 —Senyors, contin desde are ab la banda de guitarras y bandarras. (Históric).

La sarsueleta *Doña Flamenca* ha tingut bon éxit á Madrid.
 ¡Bè pèl Sr. Molas!
 Ja ho veuhén, quan nos dona la gana som tant flamenchs com ells.

Acaba de publicarse formant un tomet elegant, ilustrat ab lo retrato fotogràfic del autor, la noveleta *L' Escanya-pobres*, original de D. Narcís Oller, premiada en los *Jochs Florals* del present any.

Lo senyor Oller es un dels joves escriptors que cultivan ab més talent y ab més serietat lo género narratiu: professa y practica 'ls principis del' escola realista y en los seus quadros y sobre tot en las sevas descripcions s' hi sent l' estudi del natural.

L' Escanya-pobres té páginas inspiradíssimas: es la pintura de una passió, l' avaricia, feta de má mestre y enquadrada ab escenas, perspectivias y paisatjes de la vida de fora, impregnadas de color y vida, trassadas ab sobrietat y escritas en un llenguatge apropiat y castís.

L' obreta 's ven á 8 rals en la llibreria de 'n Lopez.

D. G. Elias ha escrit una obreta castellana y en vers titulada *Sardanápalo*. Si 's dich qu' está dedicada á n' en Ruiz Zorrilla y qu' entranya molta intenció, ja 'n tindran prou per compendre lo que 's proposa.
 Val dos ralets y també 's ven á ca 'n Lopez.

Aquest dia vá calarse foch á la decoració del novenari d' ánimas de Sant Agustí.

¿No veuhén lo qu' es posar decoracions en las iglesias com en los teatros?

Y lo més trist es que ja comensavan á socarrimarse las alas dels angels que hi ha als dos costats del sagrari, de manera que ab una mica més pagan los justos pels pecadors.

Jo no sé perque no ho arreglan de un' altra manera... Tractantse de novenaris teatrals, ó no ferlos ó ferlos complerts... Fora ciris, fora llantias y vinga gas, llum Drumon ó llum eléctrica. Perque alló de convertir un purgatori pintat en purgatori de debò, es massa fort.

Se queixa 'l *Diluvi* dels que per alabar á n' Gayarre, deprimeixen á n' en Massini.

En cambi 'ls gayarristas se queixan dels crítics que per alabar á n' en Massini deprimeixen á n' en Gayarre.

La veritat es que no hi ha res més trist que l' admiració artística descendint desde las puras regions del entusiasme fins á las negras concavitats de la passió.

Jo quan sento á n' en Gayarre no 'm recordo de 'n Massini y quant sento á n' en Massini no 'm recordo de 'n Gayarre: l' entusiasme del moment ofega 'ls recorts del passat, y si fós possible que hi hagués una ópera ab dos tenors y la cantessin en Massini y en Gayarre, comprench que hi hauria gayarristas y massinistas que 's matarian disputant, mentres jo 'm reservaria 'l recreo de morir-me de gust

Al últim los soldats han fet la pau ab la Pubilla. La qüestió dels quartels de la ex-Ciudadela queda arreglada: la del fort de D. Carlos s' arreglará y d' alló de posar una tanca en lo Passeig de Colon, ja 'n parlarem un altre dia.

Total: que 'l ram de guerra ha plegat lo ram.
 Ey, jo me 'n alegro. Perque no hi ha res que 'm fessa tanta pó com un sabre

Y sobre tot en aquests temps.

La Judic que vá estar malalta per venir á Barcelona, s' ha trobat bè per anarse'n á Turin.

Pero, lo que son las cosas: mentres aquí segurament se l' hauria rebuda ab entusiasme, alla l' han rebuda ab una gran fredor

Ja ho diu lo refrán: Qui no vol sella, Déu li dona bast.

Al passar l' altre diumenje 'ls *Miquelets* cantant lo rosari de l' Aurora pèl carrer de Santa Ana, cataplúm, los hi vá caure á sobre un cert líquit no gens aromàtic, que vá deixar á alguns de aquells infelissos fets uns Sant-Llatzers.

Era, segons sembla, en lo moment en que deyan: «Lo nostre pá de cada dia, enviáunos senyor en lo dia d' avuy...»

Los pobres *Miquelets* ván fer un pá com unas hostias.

Pero are que hi penso, los de la Reparadora y 'ls *Miquelets*, ¿no diuhén que son rivals? Y donchs ¿no podria ser un individuo de la Reparadora 'l que vá ferlos aquesta trastada?

Alsa, *Miquelets*, busquéu, petits: busquéu, y al trobarlo, rompèuli la crisma.

Divendres vá ser detinguda una pobra dona que se 'n enduya una cadira de Santa Maria del Mar.

—¿Per qué se n' endú aquesta cadira? ván preguntarli.

—Perque á casa no 'n tinch cap y haig de seure á terra, mentres que l' iglesia n' está plena.

A pesar d' aixó ván detenirla, sense que sortís un mal capellá ni cap individuo de l' obra, á regalarli aquella pobresa, practicant la máxima evangélica que diu:

—Reparteix lo que tingas entre 'ls pobres, y segueixme.

A Santa Maria com en totas las iglesias no reparteixen lo que tenen, ni segueixen á ningú. Están massa ocupats llogant cadiras.

Y la veritat siga dita, lo seu es un cristianisme que s' hi poden llogar cadiras.

Una frase de Catarina de Russia, que nosaltres nos permetém dedicar als polítichs de molt soroll y pocas nous:

«Si algun dia trobès un home capás de fer donar dugas espigas á cada bri de blat, lo preferiria á l' home polítich més gran de la terra.»

QUÈNTOS.

Escena campestre:

Un cassador troba á una molinera que vá caminat darrera del ruch.

—Escolta noya ¿qu' ets de Riells?

—Sí, senyor.

—Coneixes á la Marieta de ca 'l Baldiró?

—Miri si la conech, que es cusina mèva. ¿Qué se li ofereix?

—Vull donarte un encàrrech:.. Acosta la galla, ti faré un parell de petons y tu 'ls hi farás á n' ella de part mèva.

—Que li porta molta pressa?

—Sí, una mica.

—Donchs miri, fassils al ase, que hi arribará primer que una servidora.

—Escolti Petronila ¿quina carrera segueix lo seu fill?

—La de las armas.

—Alsa amigo. ¿L' ha fet entrar en algún colegi militar?

—No senyora, no: li posat de aprenent á casa de un dagner.

Ab motiu del divorci los periódichs francesos, agotan lo repertori dels xistes.

Se tracta de una senyora d' edat, casada ab un jove, que intenta divorciarse.

—¡Ingrat! diu ella. ¿A la mèva edat gosas abandonar-me?

—Per aixó mateix, respon ell.

—Y 'm deixarás sola, sense fills, sense ningú?

—Tant com aixó..... Mira, tenim un medi... Si tú volguesses...

—Digas, digas...

—Nos divorciém, y un cop divorciats, m' adaptas per fill... Me caso jo ab una dona jove y llavors tu serás sogra de la mèva dona.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
 —Que me hu-tres, deya en Primera
 junta ab dos,
 senti en Pau que dos-tercera
 y prega y no considera
 lo taló,
 que la sort may millorada
 veure pot
 ab la dos-tres acentuada:
 puig lo mal que l' anonada
 es la tot.

UN TAPÉ Y F. DE T.

H.
 Segons m' ha dit la tres-dos,
 la Total es molt tres-hu:
 té un hu-quart-tres molt hermós
 que la dos-quart li vá dú.

MARTÍ ROCA Y R.

SINONIMIA.

Tres totals ab tres sentits
 veurás en aquí descritos.
 Lo primer es nom de flor,
 lo segon nom d' instrument,
 y 'l tercer nom de un color
 que per mitj dol dú la gent.

NAS DE PUNTA INGLESA.

ENDAVINALLA.

A plorar vinch destinada
 com una dona envidada,
 y per aumentar ma pena
 quan jo rich, una cadena
 me posan per dogal mèu,
 fins qu' altre cop de nou ploro,
 y sols mon estat milloro
 quan la cadena se 'm tréu.

JENANI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
 4 5 2 3 1.—Modo de viure.
 5 6 4 1.—Planta trepadora.
 1 2 1.—Nom de dona.
 4 5.—Nota musical.
 3.—Consonant.

EME ESE.

CONVERSA.

—Ola Ramon.
 —¿Vols venir aquesta nit?
 —¿Ahont vás?
 —Al ball ab ma cusina.
 —¿Quina? ¿La Lola?
 —No: la que tú y jo havém dit.

P. TÓFUL DE MASNOU.

TRENCA-CLOSCAS.

¿ROS TÉ LA ROSCA V?
 Combinar aquestas lletres de manera que formin lo títol de una pessa catalana.

VICTORIN OTERO.

GEROGLIFICH.

L' home

:::

Maig 100

VI

Juny 100

+

JENANI.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Ta-rre-ga*.
2. ID. 2.ª.—*Ma-ri-a-na*.
3. MUDANSA.—*Truita-Fruita*.
4. ACENTÍGRAFO.—*Escolá-Escola*.
5. SINONIMIA.—*Just*.
6. ROMBO.

B
 F U M
 F I G A S
 E U G E N I A
 M A N E L
 S I L
 A

7. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo dir de la gent*.
8. GEROGLIFICH.—*Qui viu sá gasta salut*.

OBRA NOVA.

PLORS Y RIALLAS

POESIAS SERIAS Y FESTIVAS

per FRANCISCO LLENAS

Un tomet en quart de 32 planas.

Preu DOS rals

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y principals llibrerias y kioscos.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 22

Al dematí á veure 'l confés.

Al vespre á veure en Gayarre.